

Arrest

nr. 270 545 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Israëlsche nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 15 november 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2009 wordt B.M., het kind van verzoekers, geboren te Antwerpen.

Op 24 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 februari 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en wordt aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 december 2003 wordt ook aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 juni 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en op 20 november 2012 wordt aan de verzoekers nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13). Bij arrest met nummer 107 418 van 26 juli 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

Op 5 september 2013 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 juni 2012 onontvankelijk is. Op 5 september 2013 beslist de gemachtigde eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekster. Bij arrest met nummer 154 170 van 8 oktober 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissingen had ingesteld.

Op 1 januari 2015 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 december 2015 dienen de verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 januari 2016 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van acht jaar opgelegd. Bij arrest met nummer 168 126 van 24 mei 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 6 juni 2016 wordt de verblijfsaanvraag van 23 december 2015 ten aanzien van de verzoeker zonder voorwerp bevonden. Bij arrest met nummer 218 638 van 21 maart 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 7 juni 2016 wordt de aanvraag van 23 december 2015 ten aanzien van de verzoekster onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 11 augustus 2016 werd ingetrokken, verwerpt de Raad, bij arrest met nummer 179 671 van 19 december 2016, het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingediend.

Op 7 juni 2016 wordt aan de verzoekster eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissing op 11 augustus 2016 werd ingetrokken, verwerpt de Raad, bij arrest met nummer 210 992 van 16 oktober 2018, het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingediend.

Op 21 mei 2019 wordt de aanvraag van 23 december 2015 ten aanzien van de beide verzoekers onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 228 468 van 5 november 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekers tegen deze beslissing hadden ingesteld.

Op 21 mei 2019 wordt aan de verzoeker wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 228 470 van 5 november 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 21 mei 2019 wordt ook aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 228 472 van 5 november 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 17 juni 2020 dienen de verzoekers voor de vierde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 september 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers op 14 oktober 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2020 werd ingediend door :

B., N. (...)

Geboren te Georgië op (...).1974

nationaliteit : Israël

B., M. (...)

Meisjesnaam: M. M. (...)

Geboren te A. (...) op (...).1975

nationaliteit : Israël

en als Wettelijk vertegenwoordigers van:

B., M. (...)

Geboren te Antwerpen op (...).2009

adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Mevrouw B. M. (...) beroep zich op het feit dat ze sedert 1991 in België verblijft, ze vanaf haar 16jaar in België verblijft. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zij op 02.09.1993 aangetroffen werd bij een administratieve controle. Op datum van 24.11.2009 diende zij pas haar eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 14.02.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.05.2011. Haar tweede aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 01.06.2012, werd onontvankelijk afgesloten op datum van 18.10.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 0.11.2012. Mevrouw gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting vernietigt de onontvankelijke beslissing d.d.26.07.2013. Op 05.09.2013 werd er een nieuwe beslissing genomen na de vernietiging met een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.06.2014. Op datum van 23.12.2015 diende zij samen met haar echtgenoot (dossiernr. xxx) en kinderen een nieuwe aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten op 07.06.2016 meteen bevel om het grondgebied te verlaten dd 05.07.2016. Deze beslissing werd ingetrokken voor mevrouw en de kinderen op 11.08.2016. Op 21.05.2019 werd er een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen. Betrokkene gaat in beroep tegen deze beslissing d.d. 26.06.2019. Het beroep werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwisting verworpen op 05.11.2019. Het gegeven dat het totaal van deze procedure bijna 4 jaar in beslag nam, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9bis, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder beroept betrokkene zich ook op het feit dat haar hele familie in het bezit van een verblijfsmachtiging is. Echter, stellen we vast dat uit het administratief dossier van mevrouw niet blijkt dat zij een aanvraag deed in toepassing van de wet van 22 december 1999 zoals haar ouders en broers dat wel deden. Ook bij huidige en vorige aanvragen 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs dat zij effectief een aanvraag tot verblijfsmachtiging deed in deze periode.

Het feit dat zowel haar ouders als haar broers legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Verder blijkt uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat hij op 14.05.2000 het voorwerp was van een administratieve controle. Op 20.11.2001 werd betrokkene opnieuw aangetroffen en onmiddellijk gerepatriëerd. Op datum van 22.01.2002 werd betrokkene nogmaals aangetroffen en eveneens onmiddellijk gerepatriëerd. Betrokkene verbleef in de gevangenis van 17.12.2003 tot 31.12.2003 en nogmaals van 19.11.2015 tot 04.02.2016, de datum waarop hij door onze diensten gerepatriëerd werd naar Tel Aviv. Verder blijkt uit de woonstcontrole dd. 02.12.2009 dat mijnheer zich in Israël bevond om familiale redenen (zie woonstcontrole bij de aanvraag 9bis dd. 24.11.2009 van zijn vrouw en kinderen). Op datum van 23.12.2015 diende betrokkene aan aanvraag 9bis in samen met zijn vrouw en kinderen, voor mijnheer werd zijn aanvraag zonder gevolg geklasseerd.

Betrokkenen halen aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat erin hoofde van betrokkenen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene hun aanvraag hier indienen en niet in hun land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 24.11.2009 (enkel ingediend voor mevrouw en de drie kinderen) ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 14.02.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV 234 538 van 8 november 2019) Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).

We merken op dat het feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard niet bindend is bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – met

name de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval te worden beoordeeld. (RVV, arrest nr 252783 van 14.04.2021)

De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, en dus met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, berust bij de aanvrager zelf. Aangezien de inhoud van de aanvraag aldus bepalend is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, moet elke aanvraag ook afzonderlijk worden beoordeeld. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dan moet enkel worden gemotiveerd waarom de in de desbetreffende aanvraag opgeworpen elementen niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Bij de beoordeling van het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden wordt steeds gekeken naar het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ook in de omstandigheid dat een eerdere aanvraag van de aanvrager ontvankelijk werd verklaard, houdt het niet-ontvankelijkheid verklaren van de latere verblijfsaanvraag derhalve geen schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RVV, arrest nr 246391 van 17 december 2020)

Verder beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun minderjarig kind, dat hier geboren is, hier ook schoolloopt. Dit wordt gestaafd (sic) met één attest van Y. (...) School Antwerpen, dat ze sinds 4.01.2012 is ingeschreven in de school. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind volledig plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België schoolloopt, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. We merken op dat hun dochter schoolloopt in een joodse school waar kennis van de joodse taal, cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt. Zo wordt op het inschrijvingsbewijs van hun dochter (voorgelegd bij hun vorige aanvraag 9bis) vermeld dat: "ik verklaar uitdrukkelijk kennis te hebben genomen van het reglement inzake de bijdragen voor niet-gesubsidieerde Hebreeuwse lessen en de toepassing ervan volledig te aanvaarden.". De bewering dat hun dochter het Hebreeuws onvoldoende machtig zou zijn, is dan ook niet geloofwaardig daar zij Hebreeuws leert op school, zoals blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsattest. Dus hoewel het Nederlands inderdaad de onderwijstaal is, in deze door de Vlaamse overheid gesubsidieerde school, blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs duidelijk dat er niet-gesubsidieerde lessen Hebreeuws worden gegeven en dit vanaf het basisonderwijs. Daarnaast stellen we vast dat mijnheer geen enkel bewijs van taalkennis voorlegt en mevrouw slechts één bewijs en dit uit de periode 1991 tot 1994. Dit maakt het niet aannemelijk dat betrokkenen in huiselijke taal niet hun moedertaal zouden spreken en dat hun dochter niet zou zijn opgevoed in die taal, waardoor zij dus reeds minstens over een degelijke mondelinge kennis beschikt. Betrokkene maken dan ook niet aannemelijk dat hun dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Israël niet zou kunnen aansluiten op school. Ondanks de lange verblijfsduur van haar ouders blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat zij het Nederlands dusdanig machtig zijn dat zij hun dochter in deze taal kunnen opvoeden

Verder halen betrokkenen ook aan dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst in strijd zou zijn met Art.2 van Protocol nr. 1 bij het EVRM evenals van art. 28 (recht op onderwijs) en art. 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. volledigheidshalve merken we op dat inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing

niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Artikel 2 van het Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt evenmin geschonden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 28 van het EVRM. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat hun dochter in Israël haar persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooiën

Verder beroepen betrokkene zich ook op het feit dat hun kind M. (...) nooit in Israël is geweest en dit voor haar compleet vreemd land zou zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Hoewel M. (...) niet in Israël is geboren, heeft zij wel via haar ouders een band met Israël. Verzoekers hebben immers de Israëlsche nationaliteit evenals hun kinderen. Bovendien is zij naar Israëlsche school gegaan (zie hierboven). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zij de Israëlsche taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Verder beroepen betrokkenen zich ook op het hoger belang van het kind, waarbij wordt aangehaald dat ze hier geboren is, hier acht jaar school loopt en hier is opgegroeid. We dienen op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Betrokkenen leggen een attest van Y. (...) School Antwerpen voor, waaruit blijkt dat ze sinds 04.01.2012 is ingeschreven in deze school. Verder worden geen bewijzen voorgelegd van opgebouwde sociale banden van het deelnemen aan vrijetijdsactiviteiten of buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat huidige beslissing de algemene situatie van hun kind dermate ingrijpend zou veranderen dat hun hoger belang hierdoor geschaad zou worden. Niettegenstaande het feit dat hun dochter in België is geboren, tonen zij buiten het feit dat hun kind hier naar school gaat, niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het gezin. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs dat hun dochter hier deelneemt aan buitenschoolse activiteiten of hier een hechte vriendenkring heeft buiten haar kerngezin. Wat haar scholing betreft dienen we op te merken dat betrokkene steeds naar een joodse school is gegaan, waar kennis van de joodse taal, cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt en waar (niet-gesubsidieerde) lessen Hebreeuws worden gegeven. Betrokkene maken dan ook niet aannemelijk dat hun dochter geen kennis zou hebben van de joodse taal en cultuur en dat zij haar scholing in Israël niet zou kunnen verderzetten. Verder wordt zij niet gescheiden van haar ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog nauwe familiebanden hebben met Israël, met name minstens haar oudste broer (de oudste zoon van betrokkenen) woont in Israël. Daarnaast blijkt dat ook haar vader nog familiebanden heeft met Israël en dat ook mevrouw twee broers heeft die in Israël verblijven (haar broer M.R. werd door onze diensten naar Israël gerepatriëerd op 09.10.2016). Hun dochter kan bij een terugkeer dan ook opgenomen worden binnen een ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie bij een terugkeer naar het land van herkomst penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waar zij beroep op kunnen doen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen binding meer zouden hebben met hun land van herkomst omdat hun andere familieleden in België zouden verblijven. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat haar ouders evenals haar 2 broers inderdaad over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken in België. Echter, mevrouw heeft nog een andere broer M. M. A. (...) die niet over verblijfsrecht beschikt en waarvan niet aangetoond wordt dat hij zich in België bevindt. Wat mijnheer betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat hij familieleden heeft die in België verblijven, ook in het verzoekschrift haalt mijnheer dit niet aan. We stellen dus vast dat niettegenstaande een aantal familieleden over verblijfsrecht beschikken, betrokkenen nog verschillende andere familieleden hebben die niet in België verblijven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer herhaaldelijk terugkeerde naar Israël, zowel via repatriëring door onze diensten als vrijwillig. Verder blijkt uit het administratief dossier dat hun zoon Y. (...) op datum van 21.01.2020 het voorwerp was van een administratieve controle op de luchthaven van Charleroi, waar hij aankwam met een vliegtuig met vluchtnummer xxx vanuit Tel Aviv. Uit de voorgelegde documenten bij deze controle blijkt hun zoon over een permanent adres beschikt in Israël, met name in de stad H. (...). Hun zoon werd op 23.01.2020 teruggedreven naar Tel Aviv.

Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM wat hun gezinsleven betreft maar ook in de ruime zin van het familieleven met hun andere legaal in België verblijvende familieleden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zowel haar ouders als twee broers over verblijfsrecht beschikken in België. Uit haar administratief dossier blijkt ook dat zij nog twee broers heeft die niet in België verblijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar ouders of broers. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkenen leggen echter geen enkel stuk voor met betrekking tot hun in België verblijvende familieleden. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat er sprake is van hechte banden of van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt bijvoorbeeld wel dat hij zich in 2009 in Israël bevond om familiale redenen. We mogen dus aannemen dat zowel mijnheer als mevrouw nog familie heeft in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun oudste zoon Y. (...) in Israël verblijft, meer bepaald in de stad H. (...). Hij werd namelijk tegengehouden op de luchthaven van Charleroi toen hij aankwam vanuit Tel Aviv op 21.01.2020, hij werd door onze diensten teruggedreven naar Tel Aviv op 23.01.2020. Betrokkenen hebben dus wel degelijk nog nauwe familiebanden met Israël. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen slechts drie verklaringen voor en dit ondanks hun veronderstelde jarenlange verblijf, van de rabbijn van de synagoge, gedateerd op 19.11.2015 en twee verklaringen dat betrokkenen deel uitmaken van de gemeenschap voor mijnheer sinds 2013 voor mevrouw deel uitmaakt van de Israëlische gemeente Antwerpen sinds 2007. Wat betreft hun minderjarig kind, worden er geen bewijzen voorgelegd van vrijetijdsactiviteiten of buitenschoolse activiteiten of door het kind opgebouwde sociale banden. Voor hun dochter beperken betrokkenen zich tot het voorleggen van één verklaring van de schooldirecteur dat hun dochter ingeschreven is sinds 24.01.2012. Er wordt geen enkel attest voorgelegd dat specifiek betrekking heeft op hun dochter bij huidige aanvraag 9bis. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden of dat van hun dochter van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermen waardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Israël uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van

het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische gemeenschap en in de joodse gemeenschap te Antwerpen, dat mevrouw sinds haar 16e in België zou verblijven, dat zij inmiddels 30 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat mijnheer vrijwilligerswerk zou doen voor de synagoge, gekend is bij de gemeenschap sedert 2013 dat hij een belangrijke bijdrage zou leveren in de synagoge als sociale gemeenschapsplaats, dat de synagoge bereid zou zijn hem een arbeidscontract aan te bieden, dat er sprake zou zijn van totale integratie, dat zij onmiddellijk aan het werk zouden kunnen, dat zij volledig verankerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat er een totale kennis van het Nederlands zou zijn, dat mevrouw hier school gelopen zou hebben, dat mevrouw gekend zou zijn bij de gemeenschap sinds 2007, dat mevrouw haar de eerste bladzijde van haar huurovereenkomst voorlegt, evenals een aanvraag om beroepskaart voor vreemdelingen van haar moeder d.d. 14.07.1992 waarop betrokkene vermeld wordt, een attest van gevolgde cursussen Nederlands, attesten van gevolgde spraaktherapie van Y. (...) in 2004 en 2005, een ziekenhuisfactuur mbt hun dochter, een afspraakbevestiging voor hun dochter in het ZNA op 04.07.2012, een uittreksel uit een verpleegnota voor A. (...) d.d. 06.07.2011, het afsprakenkaartje van hun dochter bij Kind & Gezin, een leveringsovereenkomst met Krëfel d.d. 21.02.1996, een in te gaan werkorder met onleesbare datum, bewijzen van bankoverschrijvingen, bewijzen van betaling van nutsfacturen, een individuele rekening van de creche/peutertuin voor de maand september 1994, bewijzen betaling ziekenhuisfacturen, een afsprakenoverzicht bij APRA kliniek VZW d.d. 11.01.2001, verschillende betalingsherinneringen, bewijzen van consultatie bij het CLB d.d. 21.10.2003 en 22.11.2006, zwemdiploma's van A. (...) en Y. (...) behaald in de periode 2004-2008, verschillende aankoopbonnen meubelen en de vaccinatiekaart van A. (...), voor mijnheer wordt slechts één getuigenverklaring voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen. (...)

Op 17 september 2021 wordt aan de verzoekers eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Beide verzoekers dienen tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaken zijn bij de Raad gekend onder de rolnummers RvV 268 483 en RvV 268 491.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In hun uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel maken de verzoekers tevens gewag van een schending van de motiveringsverplichting en uit hun betoog blijkt dat zij hiermee doelen op de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“ In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Eerste onderdeel,

Reeds aanvaarde ontvankelijkheid

1.

Verzoekers hadden (zie aanvraag Ontvankelijkheid, c. reeds aanvaarde ontvankelijkheid vorige aanvraag) opgeworpen dat de aanvraag niet onontvankelijk kon verklaard worden, gezien de reeds eerder aanvaarde ontvankelijkheid en gezien ook nieuwe buitengewone omstandigheden.

Zij hadden hierbij tegemoet gekomen aan en geantwoord op de eerdere rechtspraak van uw Raad in hun zaak.

Reeds aanvaarde ontvankelijkheid van een vorige aanvraag

Op 24 november 2009 diende verzoekster een aanvraag machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 14 februari 2011 werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De ontvankelijkheid en het bestaan van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te doen, werd dus aanvaard.

Dat derhalve reeds werd aangenomen dat het voor verzoekers onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk is om zich te begeven naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Verzoekers hebben reeds blijk gegeven van het bestaan van buitengewone omstandigheden die hen toelieten om hun regularisatie verzoek in België in te dienen.

De minister of zijn gemachtigde kan dit gegeven in casu, in de specifieke situatie van verzoekers (minstens van verzoekster en haar minderjarige dochter), zonder discussie als een buitengewone omstandigheid aanvaarden.

Verzoekers wezen in een eerdere aanvraag reeds op dit argument. Dit argument werd toen als volgt afgewezen:

"Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RvV, nr. 60 173 van 26 april 2011)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beargumenteerde:

"Waar verzoekers in een eerste onderdeel aanvoeren dat zij op 24 november 2009 reeds een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag op 14 februari 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, merkt de Raad op dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verwerende partij niet bindt bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. Zo blijkt uit de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing dat tweede verzoeker minstens in 2013 vrijwillig naar Israël ging (inreisstempel paspoort) en gedwongen werd verwijderd naar Israël in 2016. Ook wordt gemotiveerd dat de verzoekers geen gegevens hebben aangebracht met betrekking tot het schoollopen van hun kinderen na 2009. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval te worden beoordeeld. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn. Het komt verzoekers in de huidige zaak aldus toe in concreto aan te tonen waarom de buitengewone omstandigheden niet correct werden beoordeeld. "

Verzoekers trachten in deze aanvraag tegemoet te komen aan de argumentatie van Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, aan deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anderzijds.

In eerste instantie wensen verzoekers er op te wijzen dat 'tweede verzoeker' waarnaar het arrest RvV verwijst (dit is in de huidige aanvraag eerste verzoeker, B. N. (...)) niet betrokken was bij de aanvraag van 2009. Deze werd ingediend voor en namens verzoekster en haar drie kinderen.

De omstandigheden waarom de aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard, zijn voor verzoekster en haar minderjarige dochter ondertussen niet verdwenen.

Terwijl de RvV in vermeld arrest stelt dat 'tweede verzoeker' éénmaal vrijwillig en éénmaal gedwongen naar Israël is teruggekeerd, negeert dit arrest in eerste instantie dat dit niet het geval is voor verzoekster en haar kind. Verzoekster is na haar aankomst in België nooit naar Israël teruggekeerd, en is dus ruim 30 jaar ononderbroken in België. Het kind M. (...) is in België geboren en heeft België nooit verlaten.

Verzoekster verblijft inmiddels bijgevolg bijna 30 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied. De dochter van verzoekster is hier geboren en liep hier van meet af aan school. Bij de huidige aanvraag wordt een recent schoolattest gevoegd (stuk 3).

Verzoekers betwisten dan ook dat op dit punt van de mogelijkheid op terugkeer naar Israël, het gegeven dat de vader ooit is teruggekeerd naar Israël een argument zou kunnen vormen om ook de mogelijkheid op terugkeer van verzoekster en haar kind, hard te maken. Alleszins wordt dit lange verblijf van verzoekster en haar kind in dit kader volledig genegeerd door de vroegere beoordelingen.

Verzoekster en haar dochter hebben inmiddels België niet verlaten, en vergeleken met de aanvraag uit 2009 die ontvankelijk verklaard werd, zijn zij inmiddels ruim 10 jaar langer verwijderd van hun land van herkomst en verblijven zij bijna 11 jaar langer in België. De omstandigheden van de aanvraag in 2009 zijn enkel in die zin gewijzigd dat verzoekers nog langer in België verblijven en nog langer verwijderd zijn van hun land van herkomst.

Het kan niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers aanvaard werd in 2011 deze thans, nu verzoekster en haar kind nog langer verwijderd zijn van hun land van herkomst, niet zou aanvaard worden.

Er kan niet redelijk gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid voorheen aanvaard werd deze nu niet (meer) aanwezig zou zijn. De bijzondere omstandigheden aangehaald in de aanvraag van 2009 zijn niet verdwenen. Zij zijn enkel gewijzigd in die zin dat verzoekers (verzoekster en haar dochter) nog langer ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven en het voor hen om die reden nog moeilijker is geworden om terug te keren naar Israël.

Maar zelfs zo een voorafgaande ontvankelijkheidsbeslissing op zich geen 'gezag van gewijsde' zou inhouden, quod non, en de ontvankelijkheid 'geval per geval' dient beoordeeld te worden dan nog dient in de specifieke omstandigheden voor dergelijk uitzonderlijk lang en ononderbroken verblijf in België, de ontvankelijkheid aanvaard te worden. Elk redelijk denkend mens gaat er vanuit dat dergelijk lang verblijf maakt dat het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk is, om in die omstandigheden de aanvraag in Israël te doen, en dit criterium dat afgeleid is uit het redelijkheidsbeginsel is aanvaard door hogervermelde rechtspraak van de Raad van State.

Minstens voor verzoekster en haar dochter dienen de buitengewone omstandigheden om die reden opnieuw aanvaard te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op het feit dat het verblijf van 'tweede verzoeker' (vader/echtgenoot, in casu eerste aanvrager) niet ononderbroken was.

Het kan echter niet worden ontkend dat ook hij reeds zeer lang, nl. sedert 1995, in België verblijft. Dit afgezien van enkele zeer korte onderbrekingen. Hij is de vader van drie in België geboren kinderen in de jaren 1996, 2000 en 2009.

De redelijkheid gebiedt ook dat op basis van de gegevens in het administratief dossier aanwezig het lange verblijf en de integratie van betrokkenen in België onmiskenbaar vaststaat.

Het administratief dossier maakt onbetwistbaar duidelijk dat de ouders van verzoekster, en dus de grootouders van het kind, en ook andere familieleden van verzoekster een lang legaal verblijf in België hebben, ingevolge de regularisatie van hun verblijf in 2002.

Zoals verder vernield dient bij de beoordeling van de ontvankelijkheid ook met dit familiaal gegeven rekening te worden gehouden. Verzoekers hebben evident nauwe familiale banden met hun ouders, schoonouders, grootouders, ooms en tantes en hun kinderen.

Ten overvloede wijzen verzoekers op het actueel bestaan van buitengewone omstandigheden.

2.

De bestreden beslissing geeft als motief:

"Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RvV, nr. 60 173 van 26 april 2011)".

Verder stelt de beslissing dat een administratieve beslissing geen gezag van gewijsde heeft en elke aanvraag op de eigen merites moet beoordeeld worden. Er wordt dan gesteld dat de bewijslast bij de aanvrager zelf berust en dient geoordeeld te worden op het ogenblik van de beslissing.

3.

3.1.

Verzoekers betwisten dit motief in eerste instantie principieel. Eens de ontvankelijkheid aanvaard kan hier niet op worden teruggekomen wanneer het gaat om dezelfde betrokkenen. De beslissing heeft

gezag van gewijsde. Er dient aanvaard dat wanneer voorheen de ontvankelijkheid werd aanvaard, later hierop niet kan worden teruggekomen. Het gaat in beide aanvragen over een aanvraag op basis van hetzelfde artikel 9bis vreemdelingenwet, en niet om een aanvraag in het kader van een andere procedure. De rechtsgronden van beide aanvragen zijn identiek.

De onmogelijkheid om van een eerdere beslissing van ontvankelijkheid af te wijken, is nog des te meer het geval daar de ontvankelijkheidsverklaring betrekking heeft op een aanvraag uit 2009, met beslissing in 2011, en de hier behandelde aanvraag dateert van 2020, zodat verzoekers nog ruim tien jaar langer zijn weggebleven van het land van herkomst, zodat de buitengewone omstandigheden die maken dat zij de aanvraag niet in dat land van herkomst kunnen indienen, nog pertinenter zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing 12 jaar valt na de eerdere beslissing van ontvankelijkheid. Er was dus 12 jaar langer verblijf, wat de buitengewone omstandigheden nog evidentier maakt.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekers merken nog op dat alleszins voor de drie in België geboren kinderen, die nooit in Israël hebben gewoond, Israël niet als het ‘land van herkomst’ kan beschouwd worden. Hun land van herkomst is België. Land van herkomst is niet hetzelfde als het land waarvan iemand de nationaliteit heeft. De vreemdelingenwet maakt in diverse artikels dat onderscheid. Ook om die reden dient de beslissing te worden verworpen.

3.2.

In tweede instantie faalt de bestreden beslissing waar deze stelt dat er toch de onontvankelijkheid kan uitgesproken worden ‘namelijk zo de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn’. Zo deze stelling al kan aanvaard worden, quod non, is het dan ook aan verwerende partij om aan te tonen en uitdrukkelijk te motiveren dat de omstandigheden waarom de aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd zijn. De beslissing motiveert hierover niet. De beslissing stelt duidelijk niet waarom de beslissing in het verleden ontvankelijk werd verklaard, laat staan dat zij in de thans bestreden beslissing, zou motiveren wat er aan die omstandigheden van de ontvankelijkheidsverklaring (omstandigheden die dus niet worden aangeduid), zou gewijzigd zijn of dat zij zouden verdwenen zijn.

3.3.

In derde instantie betwisten verzoekers, ondergeschikt, het motief ook concreet. Verzoekers hadden (zie hierboven) concrete argumenten aangehaald om te stellen waarom een voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag thans opnieuw ontvankelijk diende verklaard te worden. Zo hadden zij gewezen op het feit dat zij ruim tien jaar langer in het land verbleven, dat zij België niet verlaten hadden en het ook om die reden van langer weg te zijn (of er nooit geweest te zijn) van Israël, het nog evidentier was dat er buitengewone omstandigheden waren.

De bestreden beslissing kan niet in algemene termen (apart onderzoeken; geen gezag van gewijsde; bewijslast bij verzoekers) zonder te antwoorden op de concrete argumenten van verzoekers, stellen dat omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard het niet is ‘dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn’.

De beslissing diende te motiveren waarom de door verzoekers concreet gegeven argumenten om thans te stellen dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk diende verklaard te worden, niet konden weerhouden worden. De bestreden beslissing doet dit niet. Er is geen enkel motief ter weerlegging van deze argumenten.

3.4.

In vierde instantie geeft de bestreden beslissing geen antwoord op de door verzoekers opgeworpen stelling dat 'minstens voor verzoekster en haar dochter de buitengewone omstandigheden om die reden opnieuw moeten aanvaard worden'. Het ging er inderdaad om dat de ontvankelijkheidsverklaring van 2011 (aanvraag 2009) enkel betrekking had op een aanvraag van verzoekster en haar kinderen; de aanvraag toen betrof niet haar man. Er zou inderdaad kunnen gesteld worden dat dit dan ook geen gevolgen kon hebben voor de man (N. B. (...)), maar er diende op dit punt dan ook een 'aparte' beoordeling te geschieden voor verzoekster en haar kind. De bestreden beslissing geeft op dit punt van onderscheid en op die stelling van verzoekers geen enkel antwoord of motivering.

4.

Zowel de motiveringsverplichting als het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Tweede onderdeel,

Alle elementen moeten onderzocht worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden

1.

De beslissing stelt in uitvoerige paragrafen op pagina 5, laatste alinea en pagina 6 eerste alinea dat de overige aangehaalde elementen niet aanmerking komen omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Het gaat hierbij om maar liefst 40 lijnen waarin die overige elementen worden opgesomd. Het gaat dus niet om fragmentaire of occasionele gegevens. Er wordt hierbij verwezen naar rechtspraak uit 2009 en 2014 van de Raad van State.

2.

De geciteerde rechtspraak van de Raad van State wordt foutief geïnterpreteerd en toegepast. Zo stelt het arrest van 2014 niet dat integratie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar integendeel dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder negeert de beslissing ook de rechtspraak van de Raad van State uit 1998 (definitie buitengewone omstandigheden) 2001, 2003 en 2004 die door verzoekers in de aanvraag zijn geciteerd.

3.

Minstens dient opgemerkt dat de rechtspraak inmiddels meer algemeen stelt dat elementen van 'integratie' wel in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij gaat inderdaad niet zover dat er geen objectiviteit is in de te hanteren criteria.

De rechtspraak is overwegend van mening dat alle omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de vraag of zij als buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn. De discussie is dus niet of bepaalde omstandigheden al of niet moeten beoordeeld worden en sommigen kunnen uitgesloten worden in het kader van de beslissing over de ontvankelijkheid. De discussie gaat er over dat alle door verzoekers aangebrachte omstandigheden beoordeeld zijn geworden vanuit de vraag of zij buitengewone omstandigheden uitmaken. Door zonder meer bij de beoordeling bepaalde omstandigheden uit te sluiten schendt de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel laat niet toe, zelfs niet in het kader van de discretionaire bevoegdheid, bepaalde omstandigheden uit te sluiten van beoordeling in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

4.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de discussie perfect kadert:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait

soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Verzoekers verwijzen in dat kader opnieuw naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69) buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”. De Raad van State sluit geen omstandigheden uit van de beoordeling; alle omstandigheden dienen vanuit vernielde optiek beoordeeld te worden.

Verzoekers verwijzen in dit kader nog naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak E R. S. (...) en waarvan de motivering door verzoekster wordt bijgetreden. Deze motivering is in casu van toepassing zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Arrêt CCE n° 257 290:

3. 1. *Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.*

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. *Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.*

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

Verzoekers verwijzen verder naar de rechtspraak van uw Raad die impliciet stelt dat goede integratie en lang verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moeten betrokken worden.

De RvV stelt inderdaad dat indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen, (zie ondermeer: RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

5.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoekster niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoekster zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing expliciet stelt in de twee laatste alinea's van de motivering.

Om reden dat bepaalde elementen ten onrechte worden uitgesloten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 9bis vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

Derde onderdeel,

De belangen van het kind op zich, de privé-gezinsbelangen op zich, en de beiden in samenlezing

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het kind en gezins-privé leven dient gerespecteerd te worden

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekers kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

Verzoekers verwijzen in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers verwijzen naar en sluiten zich aan bij de volgende motiveringen waar zij zich bij aansluiten en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen en vet).

Het arrest wordt bijgetreden in de drie aspecten die het ontwikkelt en die in casu van toepassing zijn:

(1) de algemene gezins- en privébelangen; (2) specifiek de belangen van minderjarige kinderen; (3) hoe de periodes van semi-legaal verblijf interpreteren.

(1) Inhoud van het arrest over het gezinsleven in het algemeen:

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatie, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel

uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstadinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

(2) Inhoud van het arrest specifiek over het belang van minderjarige kinderen:

Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135. and *X v. Latvia*, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich

niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

(3) *Inhoud van het arrest in verband met de periode van semi-legaal verblijf:*

Uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad hebben gewezen op hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met een verblijf van zeven jaar, waarvan eveneens een geruime periode in legaal verblijf nu zij benadrukten dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog lopende was. Verzoeker en de echtgenote hebben gewezen op het belang van de kinderen, dat de eerste overweging moet vormen bij het nemen van beslissingen door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de drie oudste kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 13, 15 en 17 jaar oud zijn en reeds zeven jaar onafgebroken op het grondgebied verblijven zodat deze kinderen de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande dat de duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken nu verzoeker meerdere malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, waarbij de gemachtigde specifiek verwijst naar de bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007, 3 maart 2008, 6 april 2012 en 27 september 2012. Met betrekking tot de kinderen stelt de gemachtigde dat het schoolgaan werd toegestaan voor de duur van de procedures die de ouders opstartten om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen maar dat het niet in het belang is van de kinderen dat hun verblijf op illegale wijze wordt verdergezet. Verder herhaalt de gemachtigde opnieuw dat wat de belangen van de kinderen betreft en het feit dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten indien ze dienen terug te keren naar de Russische federatie, de kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf in België illegaal verder te zetten en dat zij de situatie van de ouders dienen te volgen. In de verweernota benadrukt verweerder dat de afgifte van een attest van immatriculatie geenszins inhoudt dat er een verblijfsrecht werd toegekend maar enkel betekent dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Volgens verweerder betekent het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie geenszins dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnen en moest verzoeker na het ongegrond verklaren van die aanvraag gevolg geven aan de eerdere bevelen. Verweerder acht het dan ook wel degelijk relevant dat op alle bevelen werd gewezen in de eerste bestreden beslissing. Aangaande het feit dat verzoeker zijn kinderen de taal van het herkomstland niet heeft geleerd, stelt verweerder dat dit geenszins te wijten is aan de gemachtigde. De Raad is van oordeel dat verzoeker in zijn eerste onderdeel van het tweede middel met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 112 609 in algemene vergadering gewezen, terecht aangestipt dat gezien het attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2009, dit als gevolg heeft dat verzoeker niet kan worden verweten het land niet te hebben verlaten gedurende de periode dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. Als gevolg van de afgifte van dit attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, had verzoeker het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van deze aanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007 en 3 maart 2008 waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Uit deze recentere rechtspraak van de Raad van State, dan diegene waarnaar verweerder in de nota verwijst, blijkt dat de Raad van State deze zienswijze reeds heeft onderschreven. Dit neemt niet weg dat ook na het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nog bevelen werden uitgereikt en dat verzoeker en diens gezin zich dus inderdaad op het ogenblik van de aanvraag op illegale wijze op het grondgebied bevonden. De Raad kan verzoeker echter eveneens volgen dat het indienen van een aanvraag op

grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat men zich legaal op het grondgebied bevindt, dit zou immers in vele gevallen aanleiding geven tot een gebrek aan belang bij de aanvraag, en dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging juist een poging is om aan het illegaal verblijf een einde te stellen. Dienaangaande is de motivering in de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende en ernstig aangaande het belang van de kinderen en de moeilijkheden die zij aanvoeren in geval van terugkeer om hun aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij enkel wordt gesteld dat deze kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf op illegale wijze verder te zetten en zij hun ouders dienen te volgen, nu verzoeker met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad terecht onderstreept dat de aanvraag juist tot doel heeft om het verblijf te legaliseren. Waar verweerder in de nota nog stelt dat het feit dat de kinderen de taal van het herkomstland niet kennen, niet te wijten is aan de gemachtigde, betreft dit een a posteriori motief. Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht aangestipt dat onder meer bestuurlijke autoriteiten bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind als eerste overweging moeten voorop stellen. Verzoeker gaat hierop in het verzoekschrift eveneens terecht op in met uitgebreide verwijzingen naar rechtspraak van het Hof in het licht van artikel 8 van het EVRM en de bescherming van het privéleven. Door de cirkelredenering in de bestreden beslissing dat het belang van de kinderen niet gebaat is bij het bestendigen van het illegaal verblijf en de vaststelling dat de kinderen hun ouders dienen te volgen, blijkt geenszins dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van de kinderen en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof. Evenmin blijkt hieruit dat op afdoende wijze is gemotiveerd door de gemachtigde waarom de voorliggende situatie van een vader van zeven kinderen waarvan de drie oudste reeds de gehele langere school en/of het middelbaar in België hebben doorlopen en de jongere kinderen de taal van het herkomstland niet zouden machtig zijn, geen element is dat het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Verweerder gaat in de nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt terecht op dat elementen van langdurig verblijf en integratie in principe elementen zijn die het onderzoek aangaande de gegrondheid van de aanvraag betreffen, doch gaat niet in op het uitvoerig betoog van verzoeker, dat wordt gedragen door de rechtspraak van het Hof, aangaande het hoger belang van het kind waaraan afdoende gewicht moet worden toegekend bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de fundamentele vraag of de kinderen gezien hun leeftijd en langdurig deels legaal verblijf in België zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen en of dit het niet bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in Rusland in te dienen. De Raad volgt in casu dan ook de conclusie van verzoeker dat uit de samenlezing van de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Hof aangaande het belang van het kind, niet blijkt dat de bestreden beslissing op een afdoende wijze is gemotiveerd. De motivering is in casu niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg wordt een schending vastgesteld van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

De beslissing schendt vermelde drie onderdelen zoals gevestigd door het geciteerde arrest. Zowel de belangen van het gezinsleven, de belangen van het kind als de interpretatie van de verblijfsperiode van verzoekers in België worden door de bestreden beslissing geschonden.

2.

Eerste subonderdeel, het belang van het kind

2.1.

Verzoekers hebben in de aanvraag een uitvoerige argumentatie waarom 'in België geboren en getogen schoolgaand kind' dochter M. (...) als een buitengewone omstandigheid dient aanzien te worden (zie feitelijk gedeelte waarin deze argumentatie volledig wordt weergegeven, en hier voor herhaald wordt aanzien).

Verzoekers hadden hierbij ook verwezen naar pertinente rechtspraak van de Raad van State en naar het Protocol 1 artikel 2 bij het EVRM en naar artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

Verder hadden verzoekers een attest van het schoolgaan van M. (...) bij de stukken gevoegd. In vroegere beslissingen was gesteld dat het schoolgaan niet zou bewezen zijn. Dit motief kon dus niet meer weerhouden worden.

2.2.

De bestreden beslissing motiveert in verband met het kind in §2 op pagina 4.

Als stijffiguur laat de beslissing niet na om 'op te merken' dat het belang van het kind 'primordiaal is'. Om dan in de volgende passages dat primordiaal belang volledig te negeren.

Nu wordt aangetoond dat het kind al sedert 4.1.2012 school loopt (dus ruim acht jaar en sinds haar drie jaar) wordt als motief gebruikt dat niet zou aangetoond worden dat het kind buitenschoolse activiteiten heeft of hier een hechte vriendenkring heeft opgebouwd en verder dat verzoekers dan niet zouden aantonen dat de huidige beslissing dermate ingrijpend de algemene situatie van het kind zou veranderen.

Deze motivering is niet ernstig en gaat volledig voorbij aan de realiteit van het leven en aan de argumenten in feite en in rechte (rechtspraak, wetgeving) die verzoekers in de aanvraag hadden ontwikkeld.

De beslissing kan niet, waar vroeger het schoolgaan werd betwist en nu dit bewezen is, een louter willekeurig en algemeen motief ontwikkelen waar het geen enkele grond voor heeft. Elk kind van 10 jaar dat schoolloopt heeft vriendjes en sociale contacten. Dit moet niet bewezen worden. Dit is de realiteit.

De beslissing negeert ook de kern van de discussie die zij geacht wordt te beoordelen, met name de bepalingen in het Protocol en in het Kinderrechtenverdrag in verband met het recht op onderwijs en de inhoud die het Kinderrechtenverdrag aan die rechten toekent. De beoordeling geschiedt niet vanuit die wettelijke grondslag. De beoordeling miskent ook de door verzoekers specifiek in dit kader geciteerde rechtspraak van de Raad van State. Ondermeer de onderbreking van de studies diende beoordeeld te worden. Die specifieke beoordeling komt niet voor in de beslissing. De motivering van de beslissing gaat erover (betwistbaar, zie verder) dat het kind school zou kunnen volgen in Israël omdat zij in Antwerpen naar een joodse school gaat, en daar niet gesubsidieerde lessen Hebreeuws volgt. Verder zouden er nog contacten zijn in Israël. Deze motivering gaat niet over de gevolgen van de onderbreking van de studies van het kind dat al 8 jaar les volgt, inderdaad in een joodse school, maar lessen die volledig in het Nederlands verlopen.

Verder stelt de beslissing zondermeer dat het kind in Israël wel school zou kunnen lopen. Te buiten gelaten dat dit niet de te beoordelen kwestie was, is het ook onjuist en in feite een loutere vooropstelling van de bestreden beslissing die door niets ernstigs ondersteund wordt. Het loutere gegeven dat het kind lessen Hebreeuws volgt heeft niet voor gevolg voor een kind dat al haar ganse opleiding in het Nederlands heeft gekregen dat dit kind in het Hebreeuws school zou kunnen lopen in Israël. Alsof een kind van het vierde of vijfde leerjaar die een cursus Frans volgt, dan maar zonder meer les zou kunnen volgen in Wallonië of Frankrijk.

2.3.

Specifiek met betrekking tot kinderen stelt het EHRM in diverse arresten (zie geciteerd in het verder opgenomen arrest RvV nr. 167 409) dat er in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is, dat aan deze belangen voldoende gewicht moet worden toegekend, dat de nationale instanties de praktische haalbaarheid en proportionaliteit moeten nagaan bij de door hen genomen maatregelen en effectieve bescherming en voldoende gewicht moeten toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Er moet hierbij rekening gehouden worden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

De bestreden beslissing negeert volledig het belang van het kind (in België geboren in 2009 en nooit met enig verblijf in Israël). Het kind is schoolgaand. Het heeft nooit enige scholing, opleiding of opvoeding gehad buiten België.

Het is in die context een duidelijke schending van de redelijkheidsvereiste en zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM om botweg te stellen dat het feit dat het kind hier naar school gaat 'niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. ... Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.'

Naast het volledig inhumain karakter van dit soort motivering, moet ook gesteld dat de beslissing volledig voorbij gaat aan de verplichting de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de afweging van artikel 8 EVRM.

De motivering dat het kind 'via haar ouders' een band met Israël heeft, quod non, en dat ervan mag worden uitgegaan dat haar de Israëlische taal en cultuur werd bijgebracht en dat zij naar een Israëlische school gaat, zijn geen afdoende motieven om te stellen dat hen terugsturen naar Israël, al is het voor enkele maanden, quod non, niet disproportioneel zou zijn.

Verzoekers verwijzen naar onderstaand arrest waarin met uitgebreide verwijzing naar de rechtspraak van ondermeer het ERHM in verband met het belang van de kinderen een schending van artikel 8 EVRM aanvaard wordt met betrekking tot drie kinderen van 13, 15 en 17 jaar die (slechts) zeven jaar ononderbroken op het grondgebied verbleven en er school liepen.

In casu gaat het over de ganse leefperiode van het kind, dat nooit een ander land, een andere opleiding, een andere scholing of een andere taal van opleiding dan het Nederlands, gekend heeft.

Ook het door de beslissing gehanteerde argument dat de scholing tot stand is gekomen in illegaal verblijf gaat niet op om artikel 8 EVRM niet te respecteren. De aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet is precies bedoeld om aan het illegaal verblijf een einde te stellen en het verblijf te legaliseren; anders zouden immers al die aanvragen worden afgewezen bij gebrek aan belang.

Vermeld artikel is inzonderheid bedoeld voor evident schrijnende en prangende humanitaire situaties zoals in casu. Enkel wie ziende blind is kan deze evidentie negeren.

In casu heeft de beslissing onvoldoende (geen) gewicht toegekend aan het belang van het kind en heeft ze niet op afdoende wijze de vraag gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Voor het kind is Israël zelfs niet het land van herkomst; het heeft er nooit gewoond. Er is niet ernstig rekening gehouden met haar leeftijd, met de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen, zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM.

Ten onrechte stelt de beslissing ook dat het eventueel zou gaan om elementen ten gronde, (zie hoger)

De rechtspraak van het EHRM (zie onderstaand arrest RvV) stelt dat het hoger belang van het kind vereist dat bij het nemen van bestuurlijke beslissingen (dus ook over de ontvankelijkheid) de fundamentele vraag wat de kinderen betreft is of zij zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

3.

Tweede subonderdeel, het privé- en gezinsbelang

3.1.

Verzoekers hadden in de aanvraag een ruime argumentatie gegeven in verband met het gezinsleven als buitengewone omstandigheid (zie feitelijk gedeelte, hier herhaald).

De bestreden beslissing antwoordt hier op met louter stereotiepe motieven in de paragraaf 4 bladzijde 4 en paragraaf 1 bladzijde 5. De bestreden beslissing stelt in dat kader enkel dat 'het argument dat andere familieleden van betrokkenen hier legaal in België verblijven, evenmin een buitengewone omstandigheid vormt aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.'

Opnieuw is dat een louter stereotiep en dogmatisch motief dat op geen enkele wijze een daadwerkelijke proportionaliteitsafweging inhoudt, en in strijd is met de hoger geciteerde vijf elementen die in het kader van de afweging van artikel 8 EVRM in het algemeen dienen gehanteerd te worden.

De beslissing aanvaardt dat de ouders en een broer van verzoekster in België verblijf hebben, maar dat dit niet afdoende zou zijn voor toepassing van artikel 8 EVRM, omdat geen afhankelijkheid tussen haar en haar ouders/broer is aangetoond.

Dit motief faalt. Verzoekers hadden in de aanvraag een veel ruimere invulling gegeven aan artikel 8 EVRM. Dit artikel heeft betrekking op het gezinsleven en op het privé-leven; het omvat alle belangrijke aspecten van het privé-leven van betrokkenen, waaronder het gezinsleven, maar het is ruimer dan dit laatste. Verzoekers hadden gewezen op ondermeer hun volledige integratie in de Belgische gemeenschap en in de Joodse gemeenschap te Antwerpen. Verzoekers hadden in dat kader een verklaring van de rabbijn voorgelegd. Op deze verklaring wordt op geen enkele wijze inhoudelijk ingegaan. Er wordt enkel gesteld dat het om 'één verklaring' gaat. De beslissing diende deze verklaring inhoudelijk te beoordelen, los van het feit of het al of niet om één verklaring ging.

Maar ook de band met de ouders/broers van eerste verzoekster en dus respectievelijk schoonouders/schoonbroer, grootouders en oom van de andere verzoekers is niet beoordeeld vanuit artikel 8.2. EVRM; er is geen faire balance toets uitgevoerd, hoewel verwerende partij de realiteit van de aanwezigheid van deze familieleden in België niet kan ontkennen.

In dat kader mag de beoordeling zich overigens niet beperken tot de beweerde materiële afhankelijkheid van die personen, te buiten gelaten dat het voor zich spreekt dat ondermeer eerste verzoekster die met haar ouders als kind naar België is gekomen, wel degelijk een band van afhankelijkheid heeft, minstens van morele afhankelijkheid, met haar ouders en broer. Het getuigt van gebrek aan redelijkheid om dit te ontkennen.

Wanneer het dan toch enigszins toegespitst wordt op de situatie van verzoeker (met name over het gegeven dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst...) wordt opnieuw louter algemeen gesteld dat dit 'geenszins kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid'. Waarom dit niet kan aanvaard worden, wordt niet gezegd. Er wordt dan nog geargumenteed dat verzoekers geen bewijs voorleggen van het niet hebben van familie etc... in Israël. Uiteraard is het voor verzoekers onmogelijk om dergelijk negatief bewijs te leveren. Het argument dat mijnheer B. N. (...) naar Israël is gerepatrieerd op 4.2.2016, is uiteraard geen bewijs of aanduiding van het feit dat hij daar familie... zou hebben. Hij is gedwongen gerepatrieerd om de enige reden dat hij de Israëlsche nationaliteit had en verblijft overigens niet meer in Israël.

3.2.

De rechtspraak van het EHRM (Solomon v. Nederland, nr. 44328/98, 5 september 2000) stelt dat er een proportionaliteitstoets via een fair balance toets dient plaats te vinden, wat algemeen inhoudt dat het oordeel (vijf elementen):

-afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval;

-van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming;

-van de reikwijdte van de banden die betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, in casu België;

-van de vraag of er al of niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet;

-van de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bv voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten).

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitstoets heeft verricht, laat staan dat de beslissing inhoudelijk rekening heeft gehouden met de vijf vermelde elementen.

Ook in die zin is artikel 8 EVRM geschonden.

Vierde onderdeel,

Onjuiste motieven

Onjuiste beoordeling verblijf verzoekers in België

1.

Een kernargument in de aanvraag van verzoekers is hun zeer langdurig verblijf in België. B. M. (...) is hier vanaf haar 16 jaar; zij is thans 46 jaar oud. Haar drie kinderen zijn in België geboren respectievelijk in 1996, 2000 en 2009; zij hebben nooit in een ander land gewoond; zij zijn thans respectievelijk 25 jaar, 21 jaar en 12 jaar. De echtgenoot/vader is sedert 1995 met korte onderbrekingen in België.

De 'oude' OV-nummers xxx en xxx bevestigen dit lang verblijf.

De bestreden beslissing motiveert over het tijdsverloop van het verblijf van verzoekster in §3 pagina 1 tot en met pagina 2.

Uit dit tijdsverloop blijkt dat verzoekster en haar kinderen lange periodes van verblijf in België hebben gehad in het kader van de regularisatieaanvragen: 24.11.2009 tot 20.5.2011; 18.10.2012 tot 8.10.2015; 23.12.2015 tot 5.11.2019; 17.6.2020 tot op heden. Te buiten gelaten de huidige procedure gaat het om een totale periode van 101 maanden of 8,4 jaar. Met inbegrip van de huidige procedure gaat het om bijna 10 jaar. Deze periodes werden ondermeer gerealiseerd door een vernietigingsarrest van uw Raad.

Verzoekers hadden dit opgeworpen in de aanvraag ondermeer onder 'profiel verzoekers'. De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze tijdsduur en herleidt deze periodes tot enkel de 'derde aanvraag' die 'bijna 4 jaar in beslag namen'; verder stelt de beslissing dat verzoekers zelf gevolg hadden moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf en zij steeds op de hoogte waren dat zij zich in illegaal verblijf bevonden.

Deze motivering is feitelijk onjuist. Deze periodes zijn veel langer dan de beslissing stelt. Bovendien is aanvaard dat het verblijf getolereerd wordt lopende een procedure op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. Verder wordt miskend dat de periodes gelegen tussen de diverse aanvragen zeer kort zijn. Ook miskent de beslissing dat verwerende partij 'zelf verantwoordelijkheid draagt' bij de lange duur van de procedures. Het is dus minstens eenzijdig om deze effectief aangetoonde lange verblijfsduur af te wijzen met vermelde argumenten. Er is ook een duidelijke verantwoordelijkheid voor deze lange procedure periodes in hoofdte van verwerende partij.

De bestreden beslissing ontkent niet, kan niet ontkennen, dat verzoekers reeds zo lang in België verblijven. Dit blijkt ook overduidelijk uit het administratief dossier.

In alle redelijkheid kan een dergelijk uitzonderlijk lang verblijf, te buiten gelaten alle andere omstandigheden, quod non, niet niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekers verwijzen in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Het is evident dat de vermelde langdurige verblijfsperiode van alle familieleden in België onder het begrip valt zoals gedefinieerd door de Raad van State. Het is niet redelijk dergelijke lange verblijfsduur niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen. Dit is nog des te meer het geval waar voorheen in de regularisaties van 1999 en 2009 criteria werden aanvaard waarbij veel kortere verblijfsduur (3 jaar, 5 jaar) in aanmerking werden genomen.

Verzoekers verwijzen in het kader van de beoordeling van het verblijf naar het hoger geciteerde arrest RvV nr. 167 409 van 11 mei 2016, inhoud punt 3.

Artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel zijn hier geschonden.

2.

Voor zover de bestreden beslissing wel ingaat op het langdurig verblijf van verzoekers in België falen de motieven.

In feite gaan enkel de paragrafen 3 (pagina 1) en paragraaf 1 (pagina 2) van de 'Redenen' over dit langdurig verblijf.

Op pagina 2 betreft paragraaf 3 B. N. (...); er wordt melding gemaakt van vier repatriëringen, de laatste op 4.2.2016 naar Tel Aviv. Inmiddels had betrokkene op 23.12.2015 de hier vorige regularisatieaanvraag ingediend. De vraag blijft of de laatste repatriëring in die omstandigheden en voordat een beslissing was genomen over de aanvraag machtiging tot verblijf, kon gerepatriëerd worden. Feit is dat betrokkene korte tijd later terug in België was, en op vermelde onderbrekingen na steeds in België heeft verbleven sedert 1995 en hier inmiddels vader is geworden van drie kinderen.

Voor de overige verzoekers (verzoekster en kind) is het niet betwist dat zij in België verblijven en verbleven hebben, zoals hoger aangeduid.

Het motief dat betrokkenen zich jarenlang 'genesteld' hebben in illegaal verblijf is ongepast. Zij hebben hier met vallen en opstaan geprobeerd een leven op te bouwen, waarbij kinderen zijn geboren en deze kinderen hier school hebben gevolgd.

Dat mevrouw B. M. (...) op 16-jarige leeftijd in België kwam wordt blijkbaar betwist; nochtans moet dit blijken uit het administratief dossier van haar ouders en uit haar eigen administratief dossier. De beslissing ontkent verder de realiteit dat de ouders van B. M. (...) wel degelijk een aanvraag verblijf hebben gedaan voor henzelf en de op dat ogenblik nog minderjarige kinderen. B. M. (...) was op dat ogenblik juist 18 jaar geworden en dat was de reden waarom zij niet betrokken werd. Het is juist dat zij in 1999 geen eigen aanvraag tot regularisatie heeft gedaan; maar zij heeft dit wel gedaan in het kader van de algemene regularisatie van einde 2009 (aanvraag door mr Stefan Van Eyck, aangetekende brief 20.11.2009). Deze aanvraag met toelichting en tientallen stukken is aanwezig in het administratief dossier, en bevestigt dat verzoekster reeds sedert haar jeugd bij haar ouders verblijft. Naar deze stukken wordt overigens in de bestreden beslissing gerefereerd in de laatste motiveringsalinea op pagina 6, maar dan onder de rubriek dat er (ten onrechte) geen rekening mee gehouden wordt omdat het de gegrondheid zou betreffen.

Op zich is het overigens geen motief met betrekking tot het bestaan van buitengewone omstandigheden anno 2021 of verzoekster geen, en om welke reden ook, aanvraag heeft gedaan in 1999. Dit zegt niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden twintig jaar later. Dergelijk motief staat niet in relatie tot de beoordeling van het criterium van de buitengewone omstandigheden.

Op zich zegt een motivering die het lang verblijf niet weerhoudt omdat verzoekers er zelf voor verantwoordelijk zouden zijn, niets over het bestaan van buitengewone omstandigheden. Welke ook de redenen zijn voor het langdurig verblijf, zij dienen op zich beoordeeld te worden, te buiten gelaten de verantwoordelijkheid hiervoor van verzoekers. Er kan overigens worden opgemerkt dat verzoekers, zoals hoger aangeduid, wel lange periodes van getolereerd verblijf in België hebben gehad in het kader van de aanvragen machtiging tot verblijf.

De motiveringsverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat het geen schending van art. 8 E.V.R.M. uitmaakt wanneer verzoekers terug worden gestuurd naar Israël om aldaar haar verzoek in te dienen."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). De verzoekers zetten in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn door de bestreden beslissing geschonden achten. Zij beperken zich tot het louter citeren van deze bepaling, doch hiermee leggen zij nog niet uit hoe deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bovenstaande algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt. Zij worden tevens beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag

in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen moet als uitzonderingsbepaling steeds restrictief worden geïnterpreteerd (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad beschikt ter zake slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid.

3.2.3. In een eerste middelonderdeel wijzen de verzoekers erop dat zij reeds op 24 november 2009 een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en er toen wel buitengewone omstandigheden in hun hoofde werden aanvaard. De verzoekers hernemen in hun verzoekschrift (p. 19 vanaf "Op 24 november 2009" tot p. 22. "Ten overvloede wijzen verzoekers op het actueel bestaan van buitengewone omstandigheden.") de letterlijke bewoordingen van de argumentatie die zij in hun aanvraag van 17 juni 2020 hebben uiteengezet onder de noemer "reeds aanvaarde ontvankelijkheid". Het spreekt voor zich dat de loutere citering van de aanvraag niet volstaat om aan te tonen dat de motieven hieromtrent niet deugdelijk zijn of dat zij zouden getuigen van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijk besluitvorming.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent het argument van de "reeds aanvaarde ontvankelijkheid":

"Betrokkenen halen aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat erin hoofde van betrokkenen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene hun aanvraag hier indienen en niet in hun land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 24.11.2009 (enkel ingediend voor mevrouw en de drie kinderen) ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 14.02.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV 234 538 van 8

november 2019) Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).

We merken op dat het feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard niet bindend is bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – met name de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient geval per geval te worden beoordeeld. (RVV, arrest nr 252783 van 14.04.2021)

De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, en dus met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, berust bij de aanvrager zelf. Aangezien de inhoud van de aanvraag aldus bepalend is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, moet elke aanvraag ook afzonderlijk worden beoordeeld. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dan moet enkel worden gemotiveerd waarom de in de desbetreffende aanvraag opgeworpen elementen niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Bij de beoordeling van het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden wordt steeds gekeken naar het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ook in de omstandigheid dat een eerdere aanvraag van de aanvrager ontvankelijk werd verklaard, houdt het niet-ontvankelijkheid verklaren van de latere verblijfsaanvraag derhalve geen schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RVV, arrest nr 246391 van 17 december 2020)"

De verzoekers betwisten dat een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen gezag van gewijsde zou hebben. De verzoekers beperken zich tot de loutere bewering dat een ontvankelijkheidsbeslissing wel gezag van gewijsde heeft en dat er later niet meer op kan worden teruggekomen. Door enkel en louter de omgekeerde these te poneren dan deze die door de verweerder naar voor wordt geschoven, tonen de verzoekers echter geen beoordelingsfout aan.

In de bestreden beslissing wordt overigens op goede gronden gesteld dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verweerder niet bindt bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft, in tegenstelling tot een jurisdictionele beslissing, geen gezag van gewijsde en elke afzonderlijke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De Raad benadrukt in dit kader dat het om afzonderlijke aanvragen gaat, zodat de stelregel dat de aanvrager(s) buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen, telkenmale moet worden beoordeeld in het licht van de eventuele concrete obstakels die verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland, moet worden aangevraagd. Het gegeven dat vervolgens wordt gemotiveerd dat "(d)e gegevens tussen beide aanvragen (...) niet noodzakelijk dezelfde (zijn)" zonder *in concreto* aan te geven wat de verschillen zijn tussen een vorige aanvraag en de thans voorliggende aanvraag, doet geen afbreuk aan het determinerende en schragende motief dat de "reeds aanvaarde ontvankelijkheid" in een vorige aanvraag niet bindend is voor de huidige aanvraag.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekers zelf erkennen dat de eerdere aanvraag van 24 november 2009 de "algemene regularisatie van einde 2009" betrof. Zij verwijzen naar het in het administratief dossier vervatte afschrift van deze aanvraag. Hieruit blijkt dat de eerste verzoekster zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 november 2009 uitdrukkelijk had beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze instructie werd echter door de Raad van State vernietigd precies omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, dat er buitengewone omstandigheden moeten zijn om de aanvraag in België in te dienen, buiten werking werd gesteld, hetgeen enkel de wetgever vermag te doen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In de weigeringsbeslissing van 14 februari 2011 werd er echter aangegeven dat de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de door de Raad van State vernietigde instructie, te blijven toepassen. De eerder ingediende aanvraag van 24 november 2009 werd zodus niet omwille van het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' ontvankelijk verklaard, maar louter in toepassing van de criteria uit de toenmalige instructie, die door de Raad van State middels het vernietigingsarrest van 9 december 2009 uit het rechtsverkeer werd gehaald. Bovendien is ook de praktijk om de criteria alsnog toe te passen binnen de eigen discretionaire bevoegdheid onwettig. De Raad van State heeft immers in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De verzoekers kunnen dan ook geen geoorloofd belang doen gelden bij de gehele kritiek dat de ontvankelijkheid van de aanvraag aanvaard had moeten worden omdat ook de aanvraag van 24 november 2009 reeds ontvankelijk werd verklaard.

De verzoekers menen dat de elementen die zij in hun aanvraag van 24 november 2009 hebben aangehaald nog altijd aanwezig zijn en betogen als volgt: *“De bijzondere omstandigheden aangehaald in de aanvraag van 2009 zijn niet verdwenen. Zij zijn enkel gewijzigd in die zin dat verzoekers (verzoekster en haar dochter) nog langer ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven en het voor hen om die reden nog moeilijker is geworden om terug te keren naar Israël.”* Uit het administratief dossier blijkt echter dat er in de aanvraag van 24 november 2009 geen argumentatie inzake deze of gene buitengewone omstandigheden werd opgenomen. De aanvraag van 24 november 2009 was enkel gebaseerd op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 1991. Dit betoog van de verzoekers mist dan ook feitelijk grondslag.

Waar de verzoekers verwijzen naar de lange duur van hun verblijf in België, dient te worden opgemerkt dat hieromtrent in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering werd opgenomen (zie *infra*).

3.2.4. De verzoekers betogen dat hun drie kinderen in België werden geboren en nooit in Israël hebben gewoond, waaruit zou volgen dat hun land van herkomst België is en niet het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat de machtigingsaanvraag van 17 juni 2020 enkel in functie van hun jongste kind M. werd ingediend. Daarnaast betwisten, noch weerleggen de verzoekers de vaststelling in de bestreden beslissing dat hun oudste zoon Y. thans in Israël woont.

Verder wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over het gegeven dat verzoekers' dochter M. in België werd geboren:

“Verder beroepen betrokkene zich ook op het feit dat hun kind M. (...) nooit in Israël is geweest en dit voor haar compleet vreemd land zou zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Hoewel M. (...) niet in Israël is geboren, heeft zij wel via haar ouders een band met Israël. Verzoekers hebben immers de Israëlsche nationaliteit evenals hun kinderen. Bovendien is zij naar Israëlsche school gegaan (zie hierboven). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zij de Israëlsche taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”

Mede gelet op wat hieronder onder punt 3.2.5. wordt uiteengezet, tonen de verzoekers niet aan dat deze beoordeling onredelijk of onzorgvuldig is.

In een tweede subonderdeel van het middel bekritisieren de verzoekers de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische gemeenschap en in de joodse gemeenschap te Antwerpen, dat mevrouw sinds haar 16e in België zou verblijven, dat zij inmiddels 30 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat mijnheer vrijwilligerswerk zou doen voor de synagoge, gekend is bij de gemeenschap sedert 2013 dat hij een belangrijke bijdrage zou leveren in de synagoge als sociale gemeenschapsplaats, dat de synagoge bereid zou zijn hem een arbeidscontract aan te bieden, dat er sprake zou zijn van totale integratie, dat zij onmiddellijk aan het werk zouden kunnen, dat zij volledig verankerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat er een totale kennis van het Nederlands zou zijn, dat mevrouw hier school gelopen zou hebben, dat mevrouw gekend zou zijn bij de gemeenschap sinds 2007, dat mevrouw haar de eerste bladzijde van haar huurovereenkomst voorlegt, evenals een aanvraag om beroepskaart voor vreemdelingen van haar moeder d.d. 14.07.1992 waarop betrokkene vermeld wordt, een attest van gevolgde cursussen Nederlands, attesten van gevolgde spraaktherapie van Y. (...) in 2004 en 2005, een ziekenhuisfactuur mbt hun dochter, een afspraakbevestiging voor hun dochter in het ZNA op 04.07.2012, een uittreksel uit een verpleegnota voor A. (...) d.d. 06.07.2011, het afsprakenkaartje van hun dochter bij Kind & Gezin, een leveringsovereenkomst met Krëfel d.d. 21.02.1996, een in te gaan

werkkorder met onleesbare datum, bewijzen van bankoverschrijvingen, bewijzen van betaling van nutsfacturen, een individuele rekening van de creche/peutertuin voor de maand september 1994, bewijzen betaling ziekenhuisfacturen, een afsprakenoverzicht bij APRA kliniek VZW d.d. 11.01.2001, verschillende betalingsherinneringen, bewijzen van consultatie bij het CLB d.d. 21.10.2003 en 22.11.2006, zwemdiploma's van A. (...) en Y. (...) behaald in de periode 2004-2008, verschillende aankoopbonnen meubelen en de vaccinatiekaart van A. (...), voor mijnheer wordt slechts één getuigenverklaring voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen."

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekers niets inbrengen tegen het motief uit de bestreden beslissing dat zij *"ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen."*

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, is het standpunt van de gemachtigde dat de aangehaalde elementen met betrekking tot hun lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Dit geldt in deze zaak des te meer nu de verzoekers *"ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen."* Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan de lange duur van het verblijf als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

Waar de verzoekers nog verwijzen naar 's Raads arresten met nummers 36 370 en 257 290 van respectievelijk 21 december 2009 en 28 juni 2021, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. In zoverre de verzoekers verwijzen naar 's Raads arresten met nummers 80 255, 81 668 en 216 253 van respectievelijk 26 april 2012, 24 mei 2012 en 31 januari 2019, gaan zij er bovendien aan voorbij dat deze arresten betrekking hebben op beslissingen waarbij de machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werden bevonden. De verzoekers kunnen dan ook niet dienstig naar de voormelde arresten verwijzen om hun betoog kracht bij te zetten.

3.2.5. De verzoekers voeren in een derde onderdeel van het enig middel aan dat zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid hadden aangehaald dat hun kind M. in België werd geboren en hier naar school gaat.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Verder beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun minderjarig kind, dat hier geboren is, hier ook schoolloopt. Dit wordt gestaafd (sic) met één attest van Y. (...) School Antwerpen, dat ze sinds 4.01.2012 is ingeschreven in de school. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind volledig plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België schoolloopt, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precarie verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precarie situatie. We merken op dat hun dochter schoolloopt in een joodse school waar kennis van de joodse taal, cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt. Zo wordt op het inschrijvingsbewijs van hun dochter (voorgelegd bij hun vorige aanvraag 9bis) vermeld dat: "ik verklaar uitdrukkelijk kennis te hebben genomen van het

reglement inzake de bijdragen voor niet-gesubsidieerde Hebreeuwse lessen en de toepassing ervan volledig te aanvaarden.”. De bewering dat hun dochter het Hebreeuws onvoldoende machtig zou zijn, is dan ook niet geloofwaardig daar zij Hebreeuws leert op school, zoals blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsattest. Dus hoewel het Nederlands inderdaad de onderwijstaal is, in deze door de Vlaamse overheid gesubsidieerde school, blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs duidelijk dat er niet-gesubsidieerde lessen Hebreeuws worden gegeven en dit vanaf het basisonderwijs. Daarnaast stellen we vast dat mijnheer geen enkel bewijs van taalkennis voorlegt en mevrouw slechts één bewijs en dit uit de periode 1991 tot 1994. Dit maakt het niet aannemelijk dat betrokkenen in huiselijke taal niet hun moedertaal zouden spreken en dat hun dochter niet zou zijn opgevoed in die taal, waardoor zij dus reeds minstens over een degelijke mondelinge kennis beschikt. Betrokkene maken dan ook niet aannemelijk dat hun dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Israël niet zou kunnen aansluiten op school. Ondanks de lange verblijfsduur van haar ouders blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat zij het Nederlands dusdanig machtig zijn dat zij hun dochter in deze taal kunnen opvoeden.

Verder halen betrokkenen ook aan dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst in strijd zou zijn met Art.2 van Protocol nr. 1 bij het EVRM evenals van art. 28 (recht op onderwijs) en art. 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. volledigheidshalve merken we op dat inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Artikel 2 van het Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt evenmin geschonden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 28 van het EVRM. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat hun dochter in Israël haar persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooien.

Verder beroepen betrokkene zich ook op het feit dat hun kind M. (...) nooit in Israël is geweest en dit voor haar compleet vreemd land zou zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Hoewel M. (...) niet in Israël is geboren, heeft zij wel via haar ouders een band met Israël. Verzoekers hebben immers de Israëlsche nationaliteit evenals hun kinderen. Bovendien is zij naar Israëlsche school gegaan (zie hierboven). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat zij de Israëlsche taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Verder beroepen betrokkenen zich ook op het hoger belang van het kind, waarbij wordt aangehaald dat ze hier geboren is, hier acht jaar school loopt en hier is opgegroeid. We dienen op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Betrokkenen leggen een attest van Y. (...) School Antwerpen voor, waaruit blijkt dat ze sinds 04.01.2012 is ingeschreven in deze school. Verder worden geen bewijzen voorgelegd van opgebouwde sociale banden van het deelnemen aan vrijetijdsactiviteiten of buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat huidige beslissing de algemene situatie van hun kind dermate ingrijpend zou veranderen dat hun hoger belang hierdoor geschaad zou worden. Niettegenstaande het feit dat hun dochter in België is geboren, tonen zij buiten het feit dat hun kind hier naar school gaat, niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het gezin. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs dat hun dochter hier deelneemt aan buitenschoolse activiteiten of hier een hechte vriendenkring heeft buiten haar kerngezin. Wat haar scholing betreft dienen we op te merken dat betrokkene steeds naar een joodse school is gegaan, waar kennis van de joodse taal, cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt en waar (niet-gesubsidieerde) lessen Hebreeuws worden gegeven. Betrokkene maken dan ook niet aannemelijk dat hun dochter geen kennis zou hebben van de

joodse taal en cultuur en dat zij haar scholing in Israël niet zou kunnen verderzetten. Verder wordt zij niet gescheiden van haar ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog nauwe familiebanden hebben met Israël, met name minstens haar oudste broer (de oudste zoon van betrokkenen) woont in Israël. Daarnaast blijkt dat ook haar vader nog familiebanden heeft met Israël en dat ook mevrouw twee broers heeft die in Israël verblijven (haar broer M.R. werd door onze diensten naar Israël gerepatrieerd op 09.10.2016). Hun dochter kan bij een terugkeer dan ook opgenomen worden binnen een ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie bij een terugkeer naar het land van herkomst penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waar zij beroep op kunnen doen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst."

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, blijkt hieruit dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd ten aanzien van de in de aanvraag opgeworpen argumenten inzake bepalingen van het eerste Protocol bij het EVRM en het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

In de mate dat de verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 167 409 van 11 mei 2016 wordt er nogmaals op gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Bovendien tonen de verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De verweerder kan worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen opmerkt dat *"de bestreden beslissing uit bovenstaand arrest op een andere manier was gemotiveerd en dat minder uitvoerig is ingegaan op het belang van het kind en het familie- en gezinsleven."* Tevens werden de verzoekers naar aanleiding van hun machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nooit in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, dit in tegenstelling tot de personen op wie voornoemd arrest van toepassing is en die naar aanleiding van een medische verblijfsaanvraag (cf. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) wel gedurende enige tijd in het bezit waren gesteld van een attest van immatriculatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat M., dit is de dochter van de verzoekers, sinds 4 januari 2012 is ingeschreven in een school te Antwerpen. M. gaat sinds ze 2,5 jaar oud is in Antwerpen naar school, en op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was M. 12 jaar oud.

De verzoekers menen dat het niet ernstig is om te motiveren dat het niet zou zijn aangetoond dat M. in België buitenschoolse activiteiten en een hechte vriendenkring heeft opgebouwd buiten het gezin. Op zich kan echter niet worden betwist en weerleggen de verzoekers niet dat zij in hun aanvraag, afgezien van het schoolattest, geen specifieke stavingsstukken met betrekking tot het privéleven of het hoger belang van hun dochter M. hebben bijgebracht. De vaststellingen: *"Niettegenstaande het feit dat hun dochter in België is geboren, tonen zij buiten het feit dat hun kind hier naar school gaat, niet aan dat er sprake is van hechte opgebouwde banden buiten het gezin. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs dat hun dochter hier deelneemt aan buitenschoolse activiteiten of hier een hechte vriendenkring heeft buiten haar kerngezin."*, vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

In de mate dat de verzoekers voorhouden dat het niet moet worden bewezen dat een schoolgaand kind van 10 jaar vriendjes en sociale contacten heeft, merkt de Raad op dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben uiteengezet dat hun dochter haar vriendjes of sociale contacten zou moeten missen wanneer zij samen met het gezin dient terug te keren naar Israël om er via de geëigende weg de aanvraag in te dienen. De beoordeling van de gemachtigde dat er geen bewijs is van een hechte vriendenkring buiten het gezin, is een beoordeling die de gemachtigde op eigen initiatief kan doorvoeren in het kader van de belangenafweging die eigen is aan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om van de verzoekers zelf te verwachten dat zij met concrete elementen aantonen hoe sterk de sociale bindingen in de Belgische samenleving van hun gezin, en in het bijzonder de minderjarige dochter M., precies zijn. Uiteraard bestaan er tussen 10-jarige kinderen verschillen op het vlak van de aard en de hechtheid van de banden die zij buiten het eigen gezin of de eigen familie in België hebben opgebouwd.

Bovendien dient de beoordeling van de gemachtigde in haar geheel te worden gelezen, om uit te maken of de motivering deugdelijk en het onderzoek zorgvuldig en redelijk is geschied. Er moet dan ook op worden gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het belang van de minderjarige M. niet is geschaad om de enkele reden dat er geen bewijs wordt voorgelegd van buitenschoolse activiteiten en contacten. Er wordt met name tevens gemotiveerd dat het hoger belang van het kind in deze zaak geen buitengewone omstandigheid vormt omdat het kind niet wordt gescheiden van haar ouders, omdat zij in Israël naar school kan gaan aangezien zij in België steeds naar een joodse school ging waar kennis van de joodse cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt en waar zij lessen Hebreeuws heeft gevolgd, omdat ook de oudste zoon van de verzoekers (broer van de minderjarige M.) in Israël verblijft, net als twee broers van de verzoekster en familie van de verzoeker zodat in Israël een ruimer familiaal kader aanwezig is.

De verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing wordt vooropgesteld dat hun dochter ook in Israël school kan lopen, wat volgens hen door niets ernstigs wordt ondersteund. De verzoekers erkennen evenwel dat hun dochter lessen Hebreeuws heeft gevolgd, maar betogen dat hun dochter al haar ganse opleiding (tot dusver) in het Nederlands genoot en het gegeven dat zij ook lessen Hebreeuws heeft gevolgd niet betekent dat hun dochter in Israël in het Hebreeuws school zou kunnen lopen. De verzoekers stellen dat een dergelijke beoordeling inhoudt dat een kind van het vierde of vijfde leerjaar dat een cursus Frans volgt dan ook maar zonder meer les zou kunnen volgen in Frankrijk of in Wallonië.

In se betwisten de verzoekers niet dat hun dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekers betwisten ook niet dat er in Israël scholen zijn. De verzoekers erkennen uitdrukkelijk dat hun kind reeds Hebreeuwse lessen in België heeft gevolgd.

De verzoekers laten volgend motief van de bestreden beslissing onbesproken, ook dit motief houdt dus stand:

“Daarnaast stellen we vast dat mijnheer geen enkel bewijs van taalkennis voorlegt en mevrouw slechts één bewijs en dit uit de periode 1991 tot 1994. Dit maakt het niet aannemelijk dat betrokkenen in huiselijke taal niet hun moedertaal zouden spreken en dat hun dochter niet zou zijn opgevoed in die taal, waardoor zij dus reeds minstens over een degelijke mondelinge kennis beschikt. (...) Ondanks de lange verblijfsduur van haar ouders blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat zij het Nederlands dusdanig machtig zijn dat zij hun dochter in deze taal kunnen opvoeden”

Mede gelet op volgend motief uit de bestreden beslissing: *“We merken op dat hun dochter schoolloopt in een joodse school waar kennis van de joodse taal, cultuur en godsdienst een belangrijke plaats inneemt. Zo wordt op het inschrijvingsbewijs van hun dochter (voorgelegd bij hun vorige aanvraag 9bis) vermeld dat: “ik verklaar uitdrukkelijk kennis te hebben genomen van het reglement inzake de bijdragen voor niet-gesubsidieerde Hebreeuwse lessen en de toepassing ervan volledig te aanvaarden.”. De bewering dat hun dochter het Hebreeuws onvoldoende machtig zou zijn, is dan ook niet geloofwaardig daar zij Hebreeuws leert op school, zoals blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsattest. Dus hoewel het Nederlands inderdaad de ondervijstaal is, in deze door de Vlaamse overheid gesubsidieerde school, blijkt uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs duidelijk dat er niet-gesubsidieerde lessen Hebreeuws worden gegeven en dit vanaf het basisonderwijs.”*, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekers *“niet aannemelijk (maken) dat hun dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Israël niet zou kunnen aansluiten op school”*. Dat de scholing in Israël ondanks de kennis van de Hebreeuwse taal van hun dochter alsnog enige aanpassing van haar zal vergen, maakt nog niet dat de motieven in de bestreden beslissing in dit verband onjuist of onredelijk zijn.

De verzoekers betogen dat de kern van wat zij in hun aanvraag hebben aangehaald, met name het recht op onderwijs, zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag, niet wordt beoordeeld.

Zoals hoger vastgesteld, betwisten de verzoekers niet dat er in Israël scholen zijn. Nog los van de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, wordt erop gewezen dat staten de rechten in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekers tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kind ook in Israël

voldoende toegang heeft tot onderwijs. Waar zij menen dat in de bestreden beslissing niet specifiek wordt gemotiveerd over de gevolgen van de onderbreking van de studies van M., verliezen de verzoekers voorts uit het oog dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat zij middels hun aanvraag niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun dochter een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Israël niet zou kunnen aansluiten op school. Aldus wordt geoordeeld dat er geen concrete aanwijzing is dat M. haar studies, bij een terugkeer naar Israël om te voldoen aan de verplichtingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zou moeten onderbreken. Aangezien de gemachtigde het argument van de onderbreking van de studies niet als buitengewone omstandigheid heeft aanvaard, diende hij uiteraard ook niet te motiveren omtrent de gevolgen van de beweerde onderbreking van de studies.

De verzoekers kunnen ook niet worden bijgetreden waar zij opwerpen dat de bestreden beslissing volledig het belang van het kind negeert. Uit de bestreden beslissing en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat rekening wordt gehouden met de belangen van het kind. Het gegeven dat in hoofde van de verzoekers en hun minderjarige dochter M. geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard, impliceert daarom nog niet dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

De verzoekers citeren terecht uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat een fundamentele vraag erin bestaat welke leeftijd de kinderen hebben en of die leeftijd hen nog toestaat zich aan te passen aan een andere omgeving. Het komt inderdaad aan de nationale instanties toe de praktische haalbaarheid en proportionaliteit na te gaan van de door hen genomen maatregelen die een directe weerslag hebben op kinderen en voldoende gewicht toe te kennen aan dit hoger belang.

De verzoekers betwisten echter niet dat hun kind ook in Israël naar school kan gaan, hun kind geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die in Israël niet voor handen is, hun kind in België steeds naar een joodse school ging waar aandacht is voor de joods taal, cultuur en godsdienst en hun kind er lessen Hebreeuws volgt. De verzoekers betwisten ook niet dat ondanks hun lange verblijfsduur uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij het Nederlands dusdanig machtig zijn dat zij hun kind in deze taal kunnen opvoeden. Tevens van belang is het gegeven dat het minderjarige kind M. door een terugkeer naar Israël niet wordt gescheiden van de ouders en dat M. in Israël kan terugvallen op haar oudste broer (zoon van de verzoekers), familieleden langs vaderszijde en twee nonkels langs moederszijde, zodat het kind in Israël wordt opgenomen in een breder familiaal netwerk.

De verzoekers menen dat de bestreden beslissing strijdig is met de rechtspraak van het EHRM inzake het hoger belang van het kind, maar zij halen geen enkel concreet arrest aan waaraan een gelijkaardige situatie als die van hen aan ten grondslag ligt en waarbij het EHRM besloot tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast bekritisieren de verzoekers nog dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat zij hun kind bewust verder naar school lieten gaan vanuit een uiterst precair verblijf. Het gegeven dat in de bestreden beslissing tevens wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de ouders, neemt echter niet weg dat in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging wordt gemaakt inzake het hoger belang van het kind.

3.2.6. Verder blijkt uit het betoog van de verzoekers dat zij het niet eens zijn met de beoordeling die in de bestreden beslissing werd gemaakt in verband met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat het bestaan van een gezins- en familielevens van de verzoekers met hun minderjarige kind niet wordt betwist. De bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin en brengt de gezinseenheid dan ook niet in het gedrang.

De verzoekers lezen in de bestreden beslissing dat de ouders en de broer van de verzoekster in België verblijven maar dat geen afhankelijkheid met hen wordt aangetoond zodat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden. De verzoekers zijn het hiermee oneens en benadrukken dat zij in hun aanvraag een veel ruimere invulling hebben gegeven aan artikel 8 van het EVRM en deze bepaling niet enkel slaat op het gezinsleven, maar ook op het privéleven. De verzoekers benadrukken dat het begrip 'privéleven' ruimer is dan het begrip 'gezinsleven' en het privéleven het gezinsleven omvat. De verzoekers betogen dat zij hadden gewezen op hun volledige integratie in de Belgische gemeenschap en de joodse gemeenschap te Antwerpen. De verzoekers betogen dat zij een verklaring van de rabbijn hebben voorgelegd, op deze verklaring niet inhoudelijk wordt ingegaan en er enkel wordt gesteld dat het om één verklaring gaat. De verzoekers betogen dat deze verklaring inhoudelijk diende te worden beoordeeld.

In zoverre de verzoekers betogen dat de band met de ouders/broers van de verzoekster niet werd beoordeeld vanuit artikel 8.2. van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekers nooit werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Het betreft *in casu* dus een zogenaamde situatie van eerste toelating. In dit kader oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Het EHRM oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd*

Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokken partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

In de bestreden beslissing wordt voorts als volgt overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM wat hun gezinsleven betreft maar ook in de ruime zin van het familieleven met hun andere legaal in België verblijvende familieleden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zowel haar ouders als twee broers over verblijfsrecht beschikken in België. Uit haar administratief dossier blijkt ook dat zij nog twee broers heeft die niet in België verblijft. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar ouders of broers. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkenen leggen echter geen enkel stuk voor met betrekking tot hun in België verblijvende familieleden. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat er sprake is van hechte banden of van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt bijvoorbeeld wel dat hij zich in 2009 in Israël bevond om familiale redenen. We mogen dus aannemen dat zowel mijnheer als mevrouw nog familie heeft in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hun oudste zoon Y. (...) in Israël verblijft, meer bepaald in de stad H. (...). Hij werd namelijk tegengehouden op de luchthaven van Charleroi toen hij aankwam vanuit Tel Aviv op 21.01.2020, hij werd door onze diensten teruggedreven naar Tel Aviv op 23.01.2020. Betrokkenen hebben dus wel degelijk nog nauwe familiebanden met Israël. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen slechts drieverklaringen voor en dit ondanks hun veronderstelde jarenlange verblijf, van de rabbijn van de synagoge, gedateerd op 19.11.2015 en twee verklaringen dat betrokkenen deel uitmaken van de gemeenschap voor mijnheer sinds 2013 voor mevrouw deel uitmaakt van de Israëlsche gemeente Antwerpen sinds 2007. Wat betreft hun minderjarig kind, worden er geen bewijzen voorgelegd van vrijetijdsactiviteiten of buitenschoolse activiteiten of door het kind opgebouwde sociale banden. Voor hun dochter beperken betrokkenen zich tot het voorleggen van één verklaring van de schooldirecteur dat hun dochter ingeschreven is sinds 24.01.2012. Er wordt geen enkel attest voorgelegd dat specifiek betrekking heeft op hun dochter bij huidige aanvraag 9bis. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden of dat van hun dochter van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermen waardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Israël uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de

betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een uitvoerige ‘fair balance’-toets heeft doorgevoerd waarbij alle in de aanvraag aangestipte privé-, gezins- en familiale belangen werden afgewogen ten aanzien van het belang van de Belgische staat inzake de effectieve immigratiecontrole, hetgeen *in casu* veruitwendigd is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat de principiële verplichting oplegt om de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het buitenland, waarvan slechts in buitengewone omstandigheden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) kan worden afgeweken indien de aanvrager concreet aantoont dat het in zijn of haar specifiek geval bijzonder moeilijk of *quasi* onmogelijk is om te voldoen aan deze principiële verplichting. om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Wat de banden met de ouders en broer van de verzoekster betreft, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De Raad kan de gemachtigde *in casu* volgen dat geen bijkomende banden van afhankelijkheid op afdoende wijze zijn aangetoond tussen de verzoekers en de ouders en broer van de verzoekster, zodat er geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond tussen de verzoekster en haar ouders en broer. Het gegeven dat de verzoekers poneren dat de verzoekster moreel afhankelijk is van deze familieleden, volstaat niet om deze beoordeling te vitiëren.

Volgens de verzoekers gaat de gemachtigde er evenwel aan voorbij dat volgens de rechtspraak van het EHRM deze familierelaties, waarbij de verdergaande band van afhankelijkheid niet blijkt, wel beoordeeld worden als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43)

Het Hof benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002- III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers betwisten echter niet, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt uiteengezet, dat zij geen enkel stuk met betrekking tot hun in België verblijvende familieleden hebben voorgelegd. Het stond de verzoekers vrij om bij hun aanvraag verklaringen van deze familieleden te voegen waaruit blijkt dat zij wel degelijk nauwe banden hebben met deze familieleden, maar zij hebben dit niet gedaan. De verzoekers maken in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat enig dienstig gegeven omtrent hun privéleven ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen. Dit klemmt des

te meer nu het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* reeds heeft geoordeeld, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokken partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

De verzoekers stellen wel dat de voorgelegde verklaring van de rabbijn niet inhoudelijk wordt beoordeeld, maar zij lichten niet *in concreto* toe met welke door hen voorgelegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Uit een lezing van de desbetreffende verklaring van de rabbijn blijkt niet dat er veel meer instaat dan datgene dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, met name: *“Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen slechts drie verklaringen voor en dit ondanks hun veronderstelde jarenlange verblijf, van de rabbijn van de synagoge, gedateerd op 19.11.2015 en twee verklaringen dat betrokkenen deel uitmaken van de gemeenschap voor mijnheer sinds 2013 voor mevrouw deel uitmaakt van de Israëlsche gemeente Antwerpen sinds 2007.”*

De verzoekers betwisten ook niet dat zij met betrekking tot hun dochter, behalve één verklaring van de schooldirecteur, geen verdere stavingsstukken hebben voorgelegd.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekers niets inbrengen tegen het motief uit de bestreden beslissing dat zij *“ondanks hun beweerde jarenlange verblijf zeer weinig integratiestukken voorleggen.”*

Gelet op de summiere wijze waarop de verzoekers hun aanvraag hebben onderbouwd en aangezien het bij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de aanvragers zelf toekomt om aan te tonen dat zij in België dermate nauwe banden hebben opgebouwd dat zij niet tijdelijk naar het buitenland kunnen terugkeren om er via de geëigende weg in te dienen, komt het de Raad in deze zaak niet kennelijk onredelijk voor dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld: *“Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Israël uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).”*

De verzoekers stellen dat het niet opgaat van de gemachtigde om hen te verwijten dat zij geen bewijs hebben geleverd van het niet hebben van familieleden in Israël. Volgens de verzoekers kan van hen niet worden verwacht dat zij een negatief bewijs zouden voorleggen. Uit het gegeven dat de verzoeker op 4 februari 2016 werd gerepatriëerd naar Israël, kan volgens de verzoekers niet worden afgeleid dat hij in Israël nog familie zou hebben, te meer aangezien hij gedwongen werd gerepatriëerd om de enige reden dat hij de Israëlsche nationaliteit had.

De verzoekers gaan bij deze kritiek uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft immers onder meer vastgesteld dat de oudste zoon van de verzoekers momenteel een vast adres heeft in Israël. Verder wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Verder blijkt uit de woonstcontrole dd. 02.12.2009 dat mijnheer zich in Israël bevond om familiale redenen (zie woonstcontrole bij de aanvraag 9bis dd. 24.11.2009 van zijn vrouw en kinderen).

(...)”

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer herhaaldelijk terugkeerde naar Israël, zowel via repatriëring door onze diensten als vrijwillig.

(...)”

Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt bijvoorbeeld wel dat hij zich in 2009 in Israël bevond om familiale redenen. We mogen dus aannemen dat zowel mijnheer als mevrouw nog familie heeft in het land van herkomst.

(...)”

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen binding meer zouden hebben met hun land van herkomst omdat hun andere familieleden in België zouden verblijven. Echter, we stellen vast dat uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat haar ouders evenals haar 2 broers inderdaad over een onbepaald verblijfsrecht beschikken in België. Echter, mevrouw heeft nog een andere broer M. M. A. (...) die niet over verblijfsrecht beschikt en waarvan niet aangetoond wordt dat hij zich in België bevindt. Wat mijnheer betreft, uit het administratief dossier blijkt niet dat hij familieleden heeft die in België verblijven, ook in het verzoekschrift haalt mijnheer dit niet aan. We stellen dus vast dat niettegenstaande een aantal familieleden over verblijfsrecht beschikken, betrokkenen nog verschillende andere

familieleden hebben die niet in België verblijven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer herhaaldelijk terugkeerde naar Israël, zowel via repatriëring door onze diensten als vrijwillig. Verder blijkt uit het administratief dossier dat hun zoon Y. (...) op datum van 21.01.2020 het voorwerp was van een administratieve controle op de luchthaven van Charleroi, waar hij aankwam met een vliegtuig met vluchtnummer xxx vanuit Tel Aviv. Uit de voorgelegde documenten bij deze controle blijkt hun zoon over een permanent adres beschikt in Israël, met name in de stad H. (...). Hun zoon werd op 23.01.2020 teruggedreven naar Tel Aviv.

Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf."

De gemachtigde stelt zodoende concreet vast dat de bewering van de verzoekers, dat zij geen binding en geen familie meer zouden hebben in hun land van herkomst, niet strookt met de gegevens van het administratief dossier. De concrete vaststellingen hieromtrent worden door de verzoekers niet betwist. Het blijkt dan ook niet dat van de verzoekers verwacht werd dat zij een negatief bewijs zouden leveren. De verzoekers tonen met hun loze kritiek niet aan dat de gemachtigde, gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, op incorrecte of onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

De Raad benadrukt voorts dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Ook toont het EHRM zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De verzoekers tonen niet aan dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.7. In een vierde middelonderdeel gaan de verzoekers in op volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"Mevrouw B. M. (...) beroep zich op het feit dat ze sedert 1991 in België verblijft, ze vanaf haar 16jaar in België verblijft. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zij op 02.09.1993 aangetroffen werd bij een administratieve controle. Op datum van 24.11.2009 diende zij pas haar eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 14.02.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.05.2011. Haar tweede aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 01.06.2012, werd onontvankelijk afgesloten op datum van 18.10.2012 en ging gepaard

met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 0.11.2012. Mevrouw gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting vernietigt de onontvankelijke beslissing d.d.26.07.2013. Op 05.09.2013 werd er een nieuwe beslissing genomen na de vernietiging met een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.06.2014. Op datum van 23.12.2015 diende zij samen met haar echtgenoot (dossiernr. xxx) en kinderen een nieuwe aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten op 07.06.2016 meteen bevel om het grondgebied te verlaten dd 05.07.2016. Deze beslissing werd ingetrokken voor mevrouw en de kinderen op 11.08.2016. Op 21.05.2019 werd er een nieuwe onontvankelijke beslissing genomen. Betrokkene gaat in beroep tegen deze beslissing d.d. 26.06.2019. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting verworpen op 05.11.2019. Het gegeven dat het totaal van deze procedure bijna 4 jaar in beslag nam, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9bis, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

De verzoekers benadrukken dat zij in het verleden meerdere machtigingsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, die in totaal meer dan tien jaar in beslag hebben genomen. Deze duurtijd kwam er mede door een vernietigingsarrest van de Raad. De verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing de volledige duurtijd van al deze procedures ten onrechte wordt herleid tot enkel de derde aanvraag die bijna vier jaar in beslag nam.

De Raad stelt evenwel vast dat alle door de verzoekers ingediende verblijfsaanvragen, zowel deze die enkel door de verzoekster werden ingediend als deze die door de verzoekers gezamenlijk werden ingediend, in de bestreden beslissing worden opgesomd. De verzoekers kunnen aldus niet voorhouden dat hun verschillende verblijfsprocedures ten onrechte werden herleid tot de laatste procedure die bijna vier jaar in beslag nam. Het gegeven dat de laatste procedure vier jaar in beslag nam, is bovendien niet het determinerende motief terzake. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekers zich in hun aanvraag niet hebben beroepen op het feit dat de lange duur van de verblijfsprocedures een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, maar wel op de lange verblijfsduur in België *an sich*. Met betrekking tot deze lange verblijfsduur hebben de verzoekers dan gespecificeerd dat er verschillende periodes waren van legaal, minstens getolereerd verblijf, gelet op verschillende verblijfsaanvragen die werden ingediend en waarvan de twee laatste drie, respectievelijk vier jaar in beslag hebben genomen. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom het element van het *"lang onafgebroken verblijf in België"* niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking kan worden genomen.

Hieromtrent wordt onder meer het volgende gesteld:

"Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland."

En:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische gemeenschap en in de joodse gemeenschap te Antwerpen, dat mevrouw sinds haar 16e in België zou verblijven, dat zij inmiddels 30 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat

mijnheer vrijwilligerswerk zou doen voor de synagoge, gekend is bij de gemeenschap sedert 2013 dat hij een belangrijke bijdrage zou leveren in de synagoge als sociale gemeenschapsplaats, (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze determinerende motieven volstaan om het desbetreffende element niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

De verzoekers kunnen wel worden bijgetreden waar zij op het eind van hun verzoekschrift aanvoeren dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld los van de vraag wie voor deze omstandigheden verantwoordelijk is. Bij het beoordelen van de ingeroepen elementen moeten concreet bestaande situaties worden onderzocht.

Evenwel is de stelling van de gemachtigde dat de door de verzoekers aangehaalde elementen (met betrekking tot hun lang verblijf en integratie) niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht.

Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan de lange duur van het verblijf als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. *In casu* heeft de verweerder in rekening genomen dat de verzoekers ondanks hun lange verblijf in België zeer weinig concrete stukken in verband met hun integratie en familie hebben overgemaakt, dat zij een familiaal netwerk hebben in Israël waar onder meer hun oudste zoon verblijft, dat het hele gezin kennis heeft van het Hebreeuws, dat het niet wordt aangetoond dat de minderjarige M. in Israël geen onderwijs zou kunnen genieten, en dat de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert die geldt voor het hele kerngezin.

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

Verder kunnen de verzoekers niet worden bijgetreden waar zij menen dat het verblijf wordt getolereerd in afwachting van een beslissing over een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verandert het verblijfstatuut van de betrokkene niet. Ook na het indienen van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijft het verblijf illegaal. In die zin wordt dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekers er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf illegaal was. Dit geldt des te meer nu de verzoeker reeds meermaals werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Verder zijn de verzoekers de overtuiging toegedaan dat de lange duur van hun verblijf wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zij menen dat het tegendeel onredelijk is. Dit geldt volgens hen des te meer nu bij de regularisatiecampagnes in het verleden in 1999 en 2009 criteria werden aanvaard waarbij een veel kortere verblijfsduur, met name 3 en 5 jaar, in aanmerking werd genomen.

De regularisatiecampagne in 2009 steunde evenwel op de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld, die door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. De verzoekers kunnen zich dan ook niet langer op deze instructie beroepen (zie ook *supra*).

In de mate dat de verzoekers de rechtsgeldigheid van de laatste verwijdering van de verzoeker betwisten, wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. De verwijderingsmaatregel is definitief en volledig uitgevoerd. De verzoeker kan de wettigheid ervan in het kader van de voorliggende betwisting niet meer in vraag stellen.

De verzoekers stellen vast dat wordt betwist dat de verzoekster op 16-jarige leeftijd naar België kwam, zij menen dat dit nochtans moet blijken uit het administratief dossier en uit het dossier van haar ouders.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw B. M. (...) beroept zich op het feit dat ze sedert 1991 in België verblijft, ze vanaf haar 16jaar in België verblijft. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zij op 02.09.1993 aangetroffen werd bij een administratieve controle. Op datum van 24.11.2009 diende zij pas haar eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 14.02.2011 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.05.2011. (...)”

En:

“Verder beroept betrokkene zich ook op het feit dat haar hele familie in het bezit van een verblijfsmachtiging is. Echter, stellen we vast dat uit het administratief dossier van mevrouw niet blijkt dat zij een aanvraag deed in toepassing van de wet van 22 december 1999 zoals haar ouders en broers dat wel deden. Ook bij huidige en vorige aanvragen 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs dat zij effectief een aanvraag tot verblijfsmachtiging deed in deze periode.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde betwist dat de verzoekster sedert de leeftijd van 16 jaar in België verblijft. In de mate dat de verzoekers erop wijzen dat de ouders van de verzoekster in 1999 een regularisatieaanvraag hebben ingediend voor zichzelf en hun toenmalige minderjarige kinderen, maar niet voor de verzoekster omdat zij op dat moment reeds meerderjarig was, wordt hiermee niet aangetoond dat de gemachtigde de voorliggende gegevens niet correct zou hebben beoordeeld waar hij vast stelt dat de verzoekster pas op 24 november 2009 haar eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en dat er bij de opeenvolgende aanvragen geen enkel bewijs werd voorgelegd dat de verzoekster een aanvraag indiende in toepassing van de wet van 22 december 1999. De verweerder kan overigens worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt dat het de verzoekster vrijstond vanaf haar meerderjarigheid om een regularisatieaanvraag in te dienen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om er in de bestreden beslissing op te wijzen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster, in navolging van haar ouders, een regularisatieaanvraag heeft ingediend in toepassing van de wet van 22 december 1999.

3.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

De verzoekers hebben ook niet aannemelijk gemaakt dat de verweerder bepaalde in de aanvraag naar voor gebrachte zaken ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht bij zijn besluit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet via de gewone procedure, vanuit het buitenland, kan worden ingediend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Met hun betoog tonen de verzoekers evenmin een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten aan.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE